

Че на гробъ са лѣжить слъзы нѣйны
За почившій сзпрѣгъ вз лице вѣхъни ;
Мяка мѣ припадаше и тѣга,
Че та тѣжеше по нѣйна дрѣга.
Така они два мѣсеца пѣлни
Проведоухъ тѣжни ахъ ! и жѣлни.
Аделаида хвана да познава,
Че Форнозъ добрѣ изнемогава,
И свѣкый день, че у лице вѣхъне,
И за нѣж че тѣжи и чѣзне.
Отъ день на день хвана да са чѣди,
Че вз лице-то мѣ младость са гѣби ;
Като ранно розако-то цвѣте,
Катъ мѣ зима смита ахъ ! вз пролѣте.
Жалость, кол Форноза изсѣшка
Н' Аделаидѣ сѣрдце-то сзкрѣшава,
Нз не знае что мѣ е и како
И отъ что той боледува тако ?
Не вѣ никогаждъ вз сзвнз сѣнѣвала,
Или са сѣтила, иль знаѣла,
Че е та была на тѣй причѣна
И на жалости нѣговы вѣна.
Свѣкогы катъ сз очи ахъ ! поглѣдне
Видваше го, че вз лице-то вѣхъне ;
И колко сзжалваше та нѣго
И сзболедуваше по нѣго,
Толко покече жалость-та нѣйна
Ставаше велика и безмѣрна
За предрагый-тз Орестанз нѣйный
Нѣйный сзпрѣгъ милый ахъ ! и вѣрный.